

Červen

Divadelní zpravodaj

110. sezóna 2019/2020

HERCI V KARANTÉNĚ

ČETBA ZA ČASŮ KORONY

TŘI VETERÁNI OČIMA REŽISÉRA PETRA NOVOTNÉHO

Vážení a milí diváci,

srdečně Vás zdravíme, vězte, že nám už velmi chybíte! S lítostí Vám však musíme oznámit, že z důvodu dodržení bezpečnostních opatření a daných pravidel (redukovaný počet diváků v hledišti a s rozestupy) budeme i v červnu hrát ve velmi omezeném režimu a víceméně v pléneru. Představení pro předplatitele už do konce sezóny nejsme schopni odehrát (možná vyjma premiérového abonmá), náhradní termíny uvedeme na podzim v příští sezóně. Prodej předplatného na nadcházející sezónu 2020/21 se rovněž odkládá na podzim. Případné dotazy rády zodpoví kolegyňe z obchodního oddělení 466 616 432/402.

Děkujeme za pochopení.

Vaše Východočeské divadlo

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY

Červen

SLEDUJTE
STRÁNKY DIVADLA
www.vcd.cz

MĚSTSKÉ DIVADLO

PÁTEK	5.	19:00	AUDIENCE U KRÁLOVNY	KONEC 21:20
ČTVRTEK	11.	19:00	SHERLOCK V NESNÁZÍCH	KONEC 21:15
STŘEDA	24.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 20:40

KUNĚTICKÁ HORA

PÁTEK	19.	20:30	TŘI VETERÁNI	→ VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA	VG*
SOBOTA	20.	20:30	TŘI VETERÁNI	→ I. PREMIÉRA	P1*
NEDĚLE	21.	20:30	TŘI VETERÁNI	→ II. PREMIÉRA	P2*
PÁTEK	26.	20:30	TŘI VETERÁNI	→	
SOBOTA	27.	20:30	TŘI VETERÁNI	→	
NEDĚLE	28.	20:30	TŘI VETERÁNI	→	

* Vzhledem k současným bezpečnostním podmínkám je možné, že první uvedení Tří veteránů na Kunětické hoře se uskuteční mimo předplatné a premiéroví abonenti titul zhlédnou v září při premiéře v divadle. Věříme však, že dojde k dalšímu rozvolnění a premiéry bude možné odehrát pro plné hlediště bez rozestupů. Prosíme tedy o sledování aktuálních informací na www.vcd.cz. Děkujeme za pochopení!

Červenec

KUNĚTICKÁ HORA

ČTVRTEK	2.	20:30	TŘI VETERÁNI	⇄
PÁTEK	3.	20:30	TŘI VETERÁNI	⇄
SOBOTA	4.	20:30	TŘI VETERÁNI	⇄
NEDĚLE	5.	20:30	TŘI VETERÁNI	⇄

Srpen

MĚSTSKÉ DIVADLO

PONDĚLÍ	24.	18:00	AUDIENCE U KRÁLOVNY	KONEC 20:20	ZADÁNO
Představení Pardubického kraje jako poděkování zdravotníkům, záchranářům, hasičům a dalším pracovníkům v první linii boje s koronavirem.					
ÚTERÝ	25.	18:00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 20:20	ZADÁNO
Představení Pardubického kraje pro všechny v první linii boje s koronavirem.					
STŘEDA	26.	18:00	~~ROSSINI – VAŘÍME V KUCHYNI~~	ZRUŠENO	
Všechny původně plánované akce hudebního festivalu Zlatá Pecka 2020 jsou přeloženy na rok 2021. Vstupenky zůstávají v platnosti, v případě žádosti zaslané nejpozději do 30. 8. 2020 bude vstupné vráceno. Nový termín představení je stanoven na 25. 8. 2021.					
ČTVRTEK	27.	18:00	SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ	KONEC 19:30 ⇄	ZADÁNO
Představení Pardubického kraje pro všechny v první linii boje s koronavirem.					
PONDĚLÍ	31.	18:00	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 19:40	ZADÁNO
Představení Pardubického kraje pro všechny v první linii boje s koronavirem.					

Pardubický kraj

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

J. MUSIL, J. PEJCHAL, J. JANOUŠKOVÁ, T. LNĚNIČKA, V. MALÁ A R. ŽÁK VE SPOLEČENSTVU VLASTNÍKŮ, FOTO J. FAUKNER

PREMIÉRA:

J. Werich – Z. Svěrák – O. Lipský – P. Abraham / TŘI VETERÁNI

📄 str. 5–7

Pohádka pro celou rodinu podle kultovního českého filmu. Zábavný pohádkový příběh tří vysloužilých vojáků, kteří se zapletou do světa kouzel a jejich povahy a pocit moci je svedou proti sobě. V hlavních rolích T. Lněnička, M. Mejzlík a A. Postler. Režie P. Novotný.

DÁLE HRAJEME:

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu v retro-komedii plné nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

P. Morgan / AUDIENCE U KRÁLOVNY

Britská monarchie v moderním světě – příběh královny Alžběty II. a jejích dvanácti premiérů, které jednou týdně zve ke konzultacím. V titulní roli P. Janečková. Režie P. Novotný.

J. Havelka / SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ

Komedie ze života vlastníků bytových jednotek. Hrají V. Malá, J. Kalužný, M. Mejzlík, T. Lněnička, R. Chvalová, J. Pejchal, J. Musil, R. Žák a další. Režie P. Štindl.

K. Ludwig / SHERLOCK V NESNÁŽÍCH

Brilantní situační komedie s detektivní zápletkou v prostředí tajemné usedlosti na samotě, na které proslulý herec hostí své kolegy. Prostřednictvím seance chce zjistit, kdo po něm při posledním představení vystřelil a kdo zavraždil vrátěného v divadle... V hlavních rolích J. Musil a J. Janoušková. Režie J. Ryšánek Schmiedtová.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020 a K. Hulcová s oceněním za nejlepší ženský herecký výkon! Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži, v níž nechybí ani pořádná love story. Hrají L. Špiner, K. Hulcová j. h., P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

O TŘECH VETERÁNECH S PETREM NOVOTNÝM V DOBĚ KORONY

REŽISÉR P. NOVOTNÝ NA ZAHÁJOVACÍ ZKOUŠCE TŘÍ VETERÁNŮ, FOTO J. SEJKORA

V polovině května jsme začali zkoušet inscenaci *Tři veteráni* podle předlohy Jana Wericha a filmové povídky Zdeňka Svěráka. Po dlouhé pauze, kterou si vyžádala koronavirová pandemie, jsme se sešli v hledišti a na jevišti divadla. Ne na zkušebně, jak bývá zvykem. Na jevišti byly v prostoru rozestavěné stolky, každý zvlášť, aby herci nebyli blízko u sebe a dodržovali bezpečnostní rozestupy. Všichni měli roušky. K dispozici plexisklové štíty a dezinfekci. Takové zvláštní zkoušení... Ale na radosti z toho, že můžeme znovu pracovat, nám to rozhodně neubralo. Na všech hercích i režisérovi bylo vidět, jak se na zkoušení a hraní těší. Po druhé zkoušce jsme s režisérem PETREM NOVOTNÝM na chvíli v hledišti osaměli a začali si povídat...

Petre, těšil ses, až začneš zkoušet? Ještě před týdnem jsme nevěděli, jestli na to tuto sezónu ještě dojde, jestli zahájení nepřesuneme na srpen...

Nikdy jsem takovou situaci nezažil. A jestli jsem se těšil? Do poslední chvíle jsme nevěděli, jestli začneme zkoušet, takže jsem si nedovolil těšit se, což je to nejlepší, co se člověku může stát. Protože o to víc se pak raduje, když se to povede. Řekl jsem své ženě, že si neumím představit, že bych u té situace nebyl. Že jsem šťastný, protože se to týká mé inscenace, a nemusím být doma a strašidelně závidět zbytku divadla, které může dělat divadelní představení na Kunětickou horu. A být u toho, když poprvé po této „události“ lidé začnou chodit do divadla. Jsem dojatý, jenom když na to myslím, a mám pocit, že při zkoušení budu k nevydržení... (SMÍCH)

A myslíš si, že i diváci budou stejně naladěni a budou se těšit na naše představení?

Jsem přesvědčený, že budou. Ale protože sám patřím do rizikové skupiny, tak celkem pochopím, když mnoho lidí bude uvažovat o tom, jestli se budou, nebo nebudou bát, a zvažovat, jak jsou na tom se svým osobním zdravím. Myslím, že všichni tu situaci racionálně zváží a buďto za námi přijdou, nebo ne. Ale každopádně ti, kteří přijdou, zažijí ve svém životě něco, o čem budou vyprávět ještě po dvaceti letech. Že to bude naprosto výjimečná záležitost, něco, co jsme nikdy takhle nezažili.

Začínáme zkoušet komediální pohádkový příběh *Tři veteráni*, který je dlouhodobě na nejvyšších příčkách oblíbenosti u českých televizních diváků. Byla tato popularita filmu důvodem,

proč ho chceme přinést i našim divákům na Kunětickou horu? Anebo zkušenost, že jiný pohádkový příběh – Kráska a zvíře – tam funguje už čtvrtou sezónu a těší se obrovské přízni publika?

Pravda je obojí. Hledali jsme nějaký titul, něco, co by podobně „zavonělo“ – zvláštní krásnou českou pohádku pro děti i dospělé, jako je Kráska a zvíře. Titul Tři veteránů není z mé hlavy, napadl Martina Mejzlíka a já musím říct, že jsem okamžitě zakřičel: „Ano, ano, ano, chci to dělat!“ Nebyl to ale film a jeho popularita, co mě na tom lákalo. Pro mě jsou Tři veteráni vzpomínka na čtení mým dětem. U nich se Werichovo Fimfárum, vedle Rumcajse, těšilo největší oblibě. Ale Fimfárum mělo tu výhodu, že já jako dospělý chlap kolem třiceti let jsem to četl s obrovským zájmem. Nebyla to rodičovská povinnost číst pohádku, která by mně osobně nic neříkala. Tyhle povídky pro mě vždy přinášely něco velmi podstatného, takže jsem je četl dětem i sobě pro radost, a to se nestává tak často. Když jsem se začal zajímat o Tři veterány, dostal jsem možnost podívat se do původní filmové povídky pana Svěráka. Vyvolalo to ve mně velké dojetí, protože si ho velmi vážím jako scenáristy českých filmů. Takže když jsem začal uvažovat o tomto titulu, byla to především vzpomínka na Fimfárum a pak náhled do filmové povídky. Až na třetím místě byl film, který miluji především proto, že v něm hraje plejáda skvělých mužů, kteří mě ohromně bavili – například pánové Rudolf Hrušínský, Petr Čepek, Julio Satinský a mnoho dalších.

Čím tě zaujal samotný příběh Tři veteránů?

Abych řekl pravdu, mě pohádky celoživotně nějak neberou. Zrežisoval jsem jich naprosté minimum, z toho jsem dvě, v loutkovém divadle, naprosto pozkazil. Pozvali mě, že to bude výborné a... nebylo, což jsme nikdo nevěděli, dokud jsme nezhlédli premiéru.

Já tedy nemám k pohádkám nijak hluboký vztah. Jenomže Veterány ani nevnímám jako pohádku, ale jako příběh zralých chlapů, kteří mají ještě klukovskou duši. Potloukají se po světě a snaží se ho pochopit. Pokušejí se v něm nějakým způsobem žít a já strašně trpím, když jim ten svět nakope p*del, protože mám pocit, že je to tak trochu i o mně, že tomu rozumím, protože i mně život několikrát nakopal p*del. Nedával jsem si pozor a dodneška to neumím... Člověk se znova a znova dopouští stejných chyb. Pro mne je ten příběh spíš povídkou o určité etapě lidského života, a jak člověk zachází s životem vůbec. Baví mě od začátku do konce. Fandím tomu a směju se skoro každé větě. Já osobně mám v českém humoru nejraději linii – Hašek, Werich, Svěrák – Cimrman. Proto mám pro Tři veterány slabost.

Obliba pohádek u nás, teď myslím ty filmové, což jsou i Tři veteráni, je v evropském kontextu naprosto výjimečná. Vysílají se ve večerních hodinách, v tzv. prime time, což je pro ostatní národy nepochopitelné. O Vánocích lidé usedají k televizním obrazovkám a těší se, že opakovaně uvidí své oblíbené kusy. Jak si vysvětlujete tuto obrovskou popularitu pohádek u nás?

Jednak je to tím, že během několika desetiletí se pohádkám věnovala spousta vynikajících kumštýřů. To není úplně běžné. U nás skutečně v pohádkách odjakživa hráli ti nejlepší z nejlepších herců. Ti, které národ miloval, šli a dělali krále, princezny nebo čaroděje a krásné herečky si lepily bradavice na nos a hrály čarodějnice. A příšerně je to bavilo. Psali to nejlepší autoři a režisovali nejlepší režiséri. Dnes se většina lidí kouká na pohádky, které jsou celovečerní v prime time, protože chce vidět ty vynikající herecké výkony. A u nás je i hodně silná tradice toho, že vyprávíme nebo čteme pohádky svým dětem.

TÉMĚŘ CELÉ OBSAZENÍ TŘÍ VETERÁNŮ NA PRVNÍ ČTENÍ ZKOUŠKE, FOTO J. SEJKORA

Mě fascinuje ještě jedna věc – diváci si z filmů pamatují velké množství citací, hlášek. Například, když sluha říká: „Veličenstvo, něco se děje!“, král Píkola odpovídá: „Něco se děje... To je normální. Jinak by nebyly dějiny.“

Hlášky jsou u nás něco podobného jako anekdoty. Jsme národ anekdot. Máme v tom bohatou tradici. Rada pánů (ne dam, to jsem snad ani nezažil) žije tím, že neustále „obtěžuje“ své okolí a vypráví nové a nové vtipy. Oblíbené české souloví je „A tenhle znáte?“ Hláška je vtip, ve kterém člověk nemusí říkat začátek, to už je rovnou pointa. A rád tu konkrétní hlášku použijeme v jiné situaci jako jakési přísloví. V tomto asi nejsme sami. I anglická literatura miluje dobře, vtipně pojmenovanou pravdu. Některé filmové hlášky odkazují na konkrétní situace z děje, jiné jsou bonmoty, které se dají vytrhnout z kontextu a fungují samy o sobě.

Momentálně jsme na začátku zkoušení, ale víme, že budeme zkoušet dvě verze – na Kunětickou horu a poté inscenaci s úpravami přeneseme do Městského divadla. V dnešní situaci, kdy ještě pořád čelíme koronavirové pandemií a musíme dodržovat vládou nařízené bezpečnostní pokyny, zkusíme hru, která se bude hrát bez přestávk. Proč to tak je?

Děláme pohádku bez přestávk z toho důvodu, aby se o přestávce nenakumulovalo příliš mnoho lidí na jednom místě, na malém prostoru. Před představením lidé přicházejí do hlediště postupně, ale o pauze by všichni opustili svá sedadla a nahrnuli by se k bufetu. Tam se nedají dodržet nějaké rozestupy nebo bezpečnostní opatření. Z toho důvodů nazkoušíme verzi bez pauzy, inscenace bude mít kolem hodiny a tři čtvrtě. Ale ani pro diváky, ani pro naše herce to nebude moc komfortní, takže až budeme hrát doma v divadle, až tato situace pomine, budeme hrát s pauzou, jak jsou diváci i herci zvyklí.

↑ M. MEJZLÍK A A. POSTLER S T. LNĚNIČKOU A REŽISÉREM P. NOVOTNÝM PŘI SKYPOVÉM SETKÁNÍ NAD TEXTEM TRÍ VETERÁNŮ, FOTO M. MEJZLÍKOVÁ

Hraní v plenéru a následně v interiéru divadla pro scénografa, v tomto případě pro Ivo Židka, znamená, že musí výtvarně řešit dva prostory. Je tato situace pro výtvarníka výzvou?

Ano, Kunětická hora si žádá osobitý přístup, pracujeme s tím, co nám toto prostředí nabízí. Je to jednoznačně výzva. Víme, že je dobré rozehrát celý prostor, včetně hradu, který slouží jako úžasná kulisa. Trochu jsme si to vyzkoušeli už na Krásce, kde jsme rozsvítili okénka na hradě, tentokrát půjdeme ještě trochu dál – nos princezny Bosany opravdu poleze až z hradu. Myslím, že jedna inscenace se nám tam výtvarně nepovedla, zažili jsme to s Ivem, nebyli jsme z toho řešení šťastní. Po této zkušenosti už víme, že to chce jiný výtvarný styl, který si s plenérem a přírodou bude „povídat“. Doufám, že se nám to tentokrát povedlo tak jako na Krásce. Když vidím scénografické návrhy, tak se mi to moc líbí a věřím, že to bude fungovat.

Až tato sezóna skončí, nastane v divadle čas zacetit rány

a sčítat ztráty. Víme ale, že i příští sezóna bude koronavirem trochu ovlivněna, už jsme byli nuceni udělat nějaké změny v dramaturgickém plánu... Co bys přál divadlu, našemu i obecně, aby se opět dostalo do své bývalé kondice?

Já jsem natolik přesvědčený, že se velmi brzo dostaneme do normálního, běžného stavu, že ani nijak zvlášť o ničem nepřemýšlím. Jsem přesvědčený, a to mluvím o celé naší společnosti – ano, jsou to rány, budeme sčítat ztráty, ale nebude to poprvé. A člověk je neuvěřitelně přizpůsobivý tvor, proto jsme se tak rozšířili po všech světadílech této nádherné planety. Myslím si, že je v nás tak velká touha, potence a schopnost dělat dobré divadlo, že ho budeme dělat za všech okolností. V tom nám nic nemůže zabránit. Teď jsme dostali na zadek, ale oblékli jsme si kalhoty a běžíme dál.

Petrě, děkuji ti za rozhovor i naději, kterou tolik potřebujeme. A do premiéry ZLOM VAŽ!

JaU

POCHYBY NA STARTOVNÍ ČÁŘE

V úterý 12. května se na Malé scéně ve dvoře poprvé sešli **Jindra Janoušková, Josef Pejchal, Romana Chvalová a Eliška Lásková** – budoucí protagonisté strhující hry amerického dramatika **Johna Patricka Shanleyho POCHYBY**, kterou v našem komorním prostoru inscenuje režisér **Pavel Krejčí**. Start inscenace bohužel rovněž poznamenala koronavirová pandemie, která původně naplánovanou premiéru 6. června odložila až na září. Takže na podzim, snad již bez omezení počtu a rozestupů diváků, na shledanou na Malé scéně... RaS

ZAHAJOVACÍ ZKOUŠKY SE VEDLE J. JANOUŠKOVÉ, E. LÁSKOVÉ, R. CHVALOVÉ, TAJEMNICE UMĚLECKÉHO SOUBORU L. PTÁČKOVÉ, J. PEJCHALA, DRAMATURGYNĚ J. PITHARTOVÉ A REŽISÉRA P. KREJČÍHO ZÚČASTNIL TAKÉ ŘEDITEL DIVADLA P. DOHNAL, ABY VYSVĚTLIL BEZPEČNOSTNÍ PRAVIDLA BĚHEM ZKOUŠENÍ I POSUNUTÍ TERMÍNU PREMIÉRY.

REŽISÉR P. KREJČÍ POPRVÉ NA PRKNECH NAŠÍ MALÉ SCÉNY.

J. PEJCHAL – PŘEDSTAVITEL JEDNÉ Z HLAVNÍCH ROLÍ OTCE FLYNNA, UČITELE NÁBOŽENSTVÍ A TĚLOCVIKU. FOTO J. SEJKORA

6 100 PŘEDSTAVENÍ V 53 SEZÓNÁCH A 253 ROLÍCH

V ROLI JAMESE CALLAGHANA V AUDIENCI U KRÁLOVNY, FOTO J. VOSTÁŘEK

Za svůj přínos Východočeskému divadlu byl na oslavách jubilejní 110. sezóny oceněn také JAN HYHLÍK, který se již jako zkušený herec stal nedílnou součástí našeho souboru v polovině 80. let. Diváci si jej jistě pamatují třeba jako komorníka Sebastiena v komedii Nahá s houslemi (2009) či dirigenta Wilhelma Furtwänglera v emotivně silné inscenaci dramatu Na miskách vah (2005). Kromě toho, že se divadlu stále aktivně věnuje (můžete jej vidět v inscenacích Zamilovaný Shakespeare, Spříznění volbou či Audience u královny), pokračuje také ve svém dalším dlouholetém zaměstnání, a to v nahrávání četby knih pro nevidomé. Jeho charismatický hlas a kultivovaný projev si můžete vychutnat, pustíte-li si například více než stovku hodin Vondruškovy Přemyslovské epopěje (a navíc ty stohy knih nebudete muset číst!). Jaké byly herecké začátky pražského rodáka, který má dnes za sebou přes padesát divadelních sezón, co předcházelo jeho pardubickému angažmá, ale i to, jaké bylo vést divadlo v době revoluce, se dozvíte v následujícím rozhovoru.

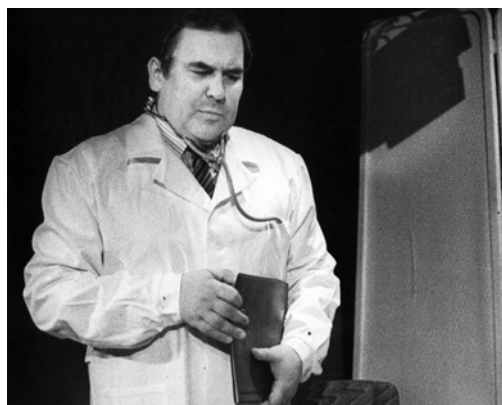
Nepocházíš z divadelní rodiny, tvůj tatínek byl profesorem matematiky, jaký kontakt jsi měl jako dítě s divadlem?

Po mém narození už tatínek zmoudřel a matematice se nevěnoval, jeho obory byla pedagogika a psychologie. Když zjistil, že se hodlám dát na dráhu hereckou, chtěl obrátit můj zájem k exaktním vědám, a to prostřednictvím své bývalé kolegyně a mé profesorky matematiky na gymnáziu, která před třídou nepokrytě vyzdvihovala mé kvality. Zaprvé marně a za druhé k všeobecnému pobavení spolužáků, kteří věděli, která bije. Nicméně rodiče i moje sestra žili velice kulturně, jak se v Praze jistě dalo. Divadla, koncerty, výstavy apod. Můj zájem o divadlo a recitaci počal už na

měšťance. Úspěch v recitačních soutěžích mne přiměl k tomu, že jsem asi v šesté třídě navštívil logopeda, aby mne odnaučil ráčkovat. A pak mi bylo vše jasné.

Ty a logoped? To se mi ani nechce věřit. Takže to byl ten rozhodující okamžik, kdy sis řekl, že se chceš divadlem živit?

No, žít!? Takovou představu jsem neměl, protože mne divadlo především bavilo. Chodil jsem do dvou dramatických kroužků, v nichž jsem se setkával s dalšími budoucími profesionály – Jiřím Vimrem, Petrem Olivou, Janou Březinovou – a pak především do slavného dramaťáku na malostranském Gymnáziu Jana Nerudy. Tam jsme uváděli čtyři pět premiér do roka. →

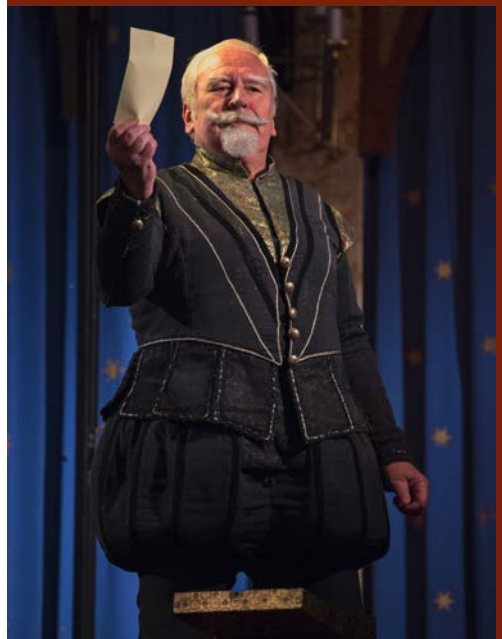

↑ V ROLI MIRKA V INSCENACI MRTVÁ ŽIVÁ VODA, VČD 1989

Svoji první „pardubickou pětiletku“ jsi započal roku 1985. Když se zeptám hodně jednoduše: Co se dělo těch 15 let od absolutoria? A jak ses vlastně ocitl v Pardubicích?

V Pardubicích jsem se ocitl ještě v průběhu absolventského ročníku – žádal jsem na svou pěst o angažmá, protože již tehdy mělo divadlo skvělou pověst právě díky hereckému souboru. Nevzali mě, a tak jsem s chutí přijal nabídku do věčně konkurenčního Hradce Králové.

↓ COBY SIR ROBERT V ZAMILOVANÉM SHAKESPEAROVÍ, FOTO J. VOSTÁREK

↑ JAKO PASTOR ANDERSON V PEKELNÍKOVI, VČD 1987

Tam jsem působil pět let a po tehdejších politických prověrkách mi bylo jasné, že musím opustit kolektiv, který je veden směrem mimouměleckým – raději kulturní brigády pro pracující než představení. Tehdy byl ředitelem kolínského divadla můj bývalý pedagog a skvělý teatrolog Jan Císař, a tak jsem ho o angažmá požádal, a to dokonce ve vhodnou chvíli, kdy hledali představitel pro Kolín tak charismatické postavy kapelníka Františka Kmocha v původní životopisné hře. Ve vhodnou chvíli i pro mne – což si v souvislosti s touto osobností v Kolíně dovedete jistě představit. V Kolíně jsem pobyl 12 let, rozvedl jsem se, znovu oženil a ve městě se i usadil. Nu a pak opět „politikum“. Na místo ředitele, na které jsem byl perspektivně směřován, se protlačil, oproti předpokladům dříve než k tomu mělo dojít, tvrdý kádr s tvrdými metodami komunistickými, nikoli uměleckými, takže jsem v půli sezóny 1982/83 odešel do Večerního Brna. Ale ani tam jsem dlouho nepobyl a po půldruhém roce, kdy ve Vychoďočeském divadle v Pardubicích byla ředitelkou má bývalá kolegyně, herečka Květa Houdlová a režisérem další z mých pedagogů z DAMU Jaroslav Vostrý, jsem je oba pozval na představení s žádostí o angažmá. A to se také v roce 1985 uskutečnilo.

V letech 1987–1990 jsi zde v divadle působil i jako ředitel. Jaké to bylo řídit divadlo v té době?

Paní ředitelka Květa Houdlová o mých „ředitelských ambicích“ věděla a sama jednou nohou na odchodu mne na převzetí funkce připravovala. V té době musela jako ředitelka čelit různým politickým nástrahám, ale uměla v tom chodit skvěle. Prosadila například na repertoár slavnou dramaturgickou hru Přelet nad hnízdem kukačky. Její realizace režisérem Michaelem Tarantem vzbudila rozruch – jen jako perličku: tehdejší krajská komunistická funkcionářka se nechala slyšet, že „jak je možné, aby se herečka, svazácká funkcionářka, objevila na jevišti s obnaženými řadry!“ – A do této atmosféry jsem vstoupil na pozici ředitele a zároveň i uměleckého šéfa.

Ale dlužno říci, že pardubické divadlo bylo v této době na celorepublikové výši, a tak se mnohé dalo prosadit. Přelet nad hnízdem kukačky vzbudil přímo senzací na tehdejší tradiční celorepublikové divadelní přehlídce v Ostravě a pak další naše Tarantova inscenace Romeo a Julie zvítězila na pražské celostátní přehlídce Aktuality. Byla to moderní, neotřelá inscenace, reagující na současnou mládež. Nu a u jejího zrodu jsme zase zažili hysterickou reakci pardubického odboru školství, který odmítl vpustit na veřejnou generálku studenty, jak bylo tehdy v divadle zvykem. O to větší reklama!!! Nicméně musím přiznat, že dva funkcionáři, kteří koncem osmdesátých let působili v oblasti kultury v Pardubicích, patřili již do rozumnější kategorie, a tak jsme to až do Sametové revoluce ukořičovali.

Jak na listopadové události jako herec a ředitel divadla vzpomínáš?

Z předchozího vyplývá, že jsme všichni změnu přivítali. Nebyl mezi námi nikdo, kdo by chtěl škodit, alespoň si myslím. S režisérem Tarantem jsme byli přímo u zrodu odporu: jeli jsme na premiéru do DISKu, školního divadla pražské divadelní fakulty, ale ta se již neuskutečnila a přímo v sále jsme se dozvěděli o zákroku policie, o rozhodnutí stávkovat, nehrát v následujících dnech. Takže s čerstvými a autentickými zkušenostmi jsme se vrátili do Pardubic a začali jsme v divadle organizovat setkávání obecnstva s hosty z oblasti kultury, politiky, ale i vědci a filosofy. Zároveň se konala shromáždění pardubických občanů před divadlem a samozřejmě i výjezdy herců do celého kraje, aby byli občané objektivně informováni.

Po krátkém období ředitelování v pražském Divadle pod Palmovkou na začátku 90. let jsi od roku 1992 zůstal Pardubicím věrný až dodnes. O další změně angažmá jsi už nikdy neuvažoval?

Ne, neuvažoval. Vrátil jsem se mezi své staré známé – ale i mladé – boj o diváka byl všude krutý, ale duch pardubického divadla založený na hereckých osobnostech mi byl blízký a „svě“ jsem si už také prožil. Už žádné ambice, žádné vzdušné ani pozemské zámky.

Přece jen neodolám – prozradíš, co říká tvůj pověstný notýsek, v němž si pečlivě vedeš záznamy o svých rolích už od studií? Kolik představení a kolik rolí máš dnes na kontě?

Budu stručný: 6 100 představení, v 53 sezónách a 253 rolích.

Obdivuhodné! Během těch více než padesáti let jsi pracoval s mnoha režisérskými osobnostmi. Která setkání pro tebe byla zásadní?

Vzpomínám si, že brzy po škole jsem se na oblasti setkal s Františkem Laurínem, který rád pracoval s herci mimo Prahu, a pokračoval tak ve svém „pedagogickém“ vedení pro začátečníky tak důležitém. A setkával jsem se s ním až do nedávné doby v rolích nevýznamných. Naopak od jeho režisérských začátků jsem byl spojen s Michaelem Tarantem a tuto spolupráci až do nedávna

považuji za nejpřírodnější. Rovněž tak „hereckým“ režisérem je pro mne Petr Kracik. Ale nerad bych opomenul Petra Novotného, Lídu Engelovou, Janu Kališovou, Petra Svojtíka a další. Na rozdíl od rolí, režiséry spočítané nemám (zatím).

Jak jsi snášel poslední dva měsíce, kdy jsme byli všichni nuceni trávit v podstatě veškerý čas doma?

Pro mě to zase tak velká změna nebyla. Jako důchodce už mnoho času trávím doma, jen jsem byl omezen na pohyb venku. Ale mé zdraví si alespoň nestěžuje. Mimo divadlo mám ještě jednu práci, a to načítání audioknih pro Knihovnu a tiskárnu pro nevidomé Karla Emanuela Macana v Praze. A protože kromě asi tří prvních týdnů jsou nahrávací studia v provozu, mohl jsem pracovat tam a měl jsem i dostatek času na přípravu. Mám „monopol“ na knihy Vlastimila Vondrušky – právě jsem dočetl další z jeho pětisetstránkových historii. Ale mezi těmi 230 tituly, které mám za sebou, najdete od pohádek, přes detektivky až ke Koránu vše. Takže z vlastní zkušenosti doporučuji všem, když můžete do divadla jen omezeně, čtěte!

AnH

↓ JAKO DUCHOVNÍ S P. DOHNALEM A P. JANEČKOVOU VE SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU, FOTO J. FAUKNER

1909/10 – 2019/20
110 sezón
Východočeského divadla Pardubice

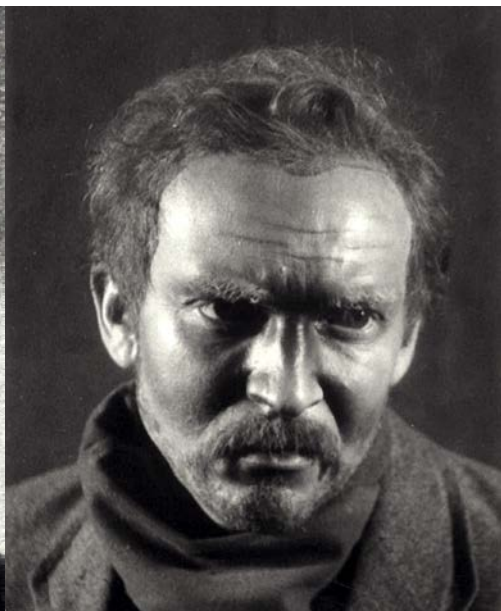
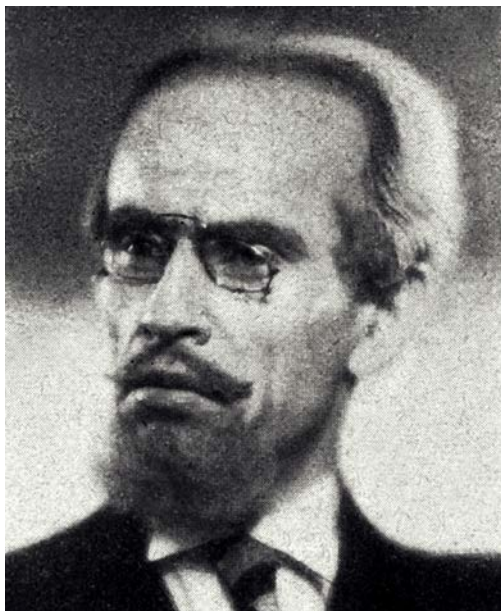
VÝCHODOČESKÉ DIVADLO V BĚHU ČASU

PO ÚNORU 1948...

V březnu 1948, kdy byl národním shromážděním přijat nový divadelní zákon podle komunistického střihu a kdy byla po 43 letech definitivně rozpuštěna Ústřední divadelní komise, se oblastní divadla stávají divadly státem zřízenými a státními orgány řízenými. To divadlům sice přineslo jisté ekonomické zabezpečení, ale na druhé straně jim byla uložena funkce nástroje šířícího a propagujícího oficiální politiku a ideologii lidově-demokratického státu a její vůdčí síly KSČ.

Takto se na přelomu 40. a 50. let z dramaturgie stala činnost střežící ideovou čistotu divadla, jež byla ostražitě sledována všemi nadřízenými stranickými orgány. V divadlech se k této základní propagandistické funkci přidružily i funkce další – především osvětová. Jejím cílem bylo seznamovat diváky se zaručenými hodnotami minulosti i současnosti, vlastně se tu jistým způsobem navazovalo na „vzdělánecké divadlo“, avšak ve stylu a na úrovni okresní lidové knihovny.

Nové poslání divadla. Dnes je konec buržoasním výsadám v kultuře, je konec služebníčkování velmožům staré, shnilé a rozpadávající se společnosti... umělci jdou pevným krokem s lidem továren a polí... nezůstali na prknech pěkných, či špatně zařízených divadel a hovoří a hrají v továrnách, hrají v agitkách na vesnicích. Umělci sami žádají čistku na jevištích. Chtějí hrát nové hry... volají lid práce do divadel, nechť přijde vymést i starou buržoasní ideologii z poslední pozice. Potažená křesla VND musí přivítat slavné brigádníky, stachanovce továren a polí...

(VÝCHODOČESKÁ ZÁŘ, 1948)

Vrcholem divadelního umění té doby byla prohlášena sezóna 1949–50, jejíž velká část byla zasvěcena oslavám 70. narozenin J. V. Stalina, k nimž se stejně jako ostatní divadla v celé zemi připojil i pardubický soubor a této příležitosti zasvětil hned několik inscenací.

A co na to divák? Velmi záhy přestal na taková představení chodit, což také brzy řešily odpovědné orgány, které se pokoušely diváky do hlediště získat organizováním odborářských zájezdů a distribucí vstupenek zdarma.

Nejednou se stávalo, že divák při koupi vstupenky na některé atraktivní představení dostal „prémiový“ lístek na agitku...

Pro dokreslení doby zmiňme, že do roku 1953 byl ředitelem divadla Rostislav Volf, příkladný nositel „nových pokrokových“ tendencí, který si své jméno porušil na Vlkov.

S nastalou změnou politických poměrů přišla i několikerá změna názvu divadla. Od roku 1948, kdy bylo zrušeno Východočeské národní divadlo, až do roku 1951 se jmenovalo Městské oblastní divadlo v Pardubicích, v letech 1951–54 Krajské oblastní divadlo Pardubice a od roku 1954 už Východočeské divadlo Pardubice.

RaS (S POUŽITÍM KNIH HISTORIE DIVADELNÍ PARDUBIC A OKOLÍ A PŘED OPONOU, ZA OPONOU)

- ↘ ŘEDITEL DIVADLA R. VOLF – VLKOV
- ↑ V LETECH 1948–50 BYL V PARDUBICÍCH V ANGAŽMÁ TAKÉ M. MACHÁČEK – ZDE V INSCENACI HRY MORDOVÁ ROKLE, 1949
- ← DIVADLO V PRVOMÁJOVÉM PRŮVODU NA KONCI 40. LET MINULÉHO STOLETÍ

ŽIJE SE LÉPE, ŽIJE SE RADOSTNĚJI!

HERCI V KARANTÉNĚ

Jak se vedlo našim hercům během posledních dvou měsíců, kdy byli nuceni zůstat doma a ze dne na den opustit divadlo? Jak naložili se svým časem, jakým způsobem se udržovali v herecké formě, ale třeba i co dobrého může takový zlý čas přinést, jsem se jich ptala v půli května, tedy za časů přece jen už volnějších a optimističtějších...

AnH

ROMANA CHVALOVÁ: Karanténa nás zasáhla těsně před premiérou Sherlocka v nesnážích. Divný pocit... zkoušíš, zkoušíš... a najednou nic! Byla jsem zpočátku jak paralyzovaná a nebyla schopná cokoli dělat jen sledovat, jak „to“ přibývá. Ale dlouho jsem se neflákala. Chtěla jsem taky přiložit ruce k dílu, ale roušky šít neumím, tak jsem si našla aspoň „své“ seniory a pomáhala s nákupy a venčením psa. Bohužel byl zrušen náš letošní studijní zájezd do New Yorku, a tak abych nabrala nějakou inspiraci, sledovala jsem na internetu přenosy z Metropolitní opery a hlavně z vinohradského divadla a viděla spoustu zajímavých inscenací (Rusalka, Její pastorkyňa, Andorra...). Občas bylo samozřejmě nutné zopakovat si texty. A když se situace trochu zlepšila, natáčeli jsme v divadelním studiu čtené pohádky pro děti mateřských a základních škol. A co vidím na tomto období kladného? Pandemie nás donutila přibrzdit, zastavit se a přemýšlet...

ZDENĚK RUMPÍK: Nouzový stav byl pro mě šok, protože jsem se po viróze strašně těšil do divadla. Okupoval jsem naši půdičku, vyhrabal bednu s texty a četl a četl a promýšlel a promýšlel... Jasně, pro LAIK! 60 dětí a mládežníků je síla! A také jsem konzultoval spoustu organizačních věcí se svojí asistentkou Kristýnou Pleškovou, spolupodílel se na nahrávkách pohádek pro děti v našem divadelním zvukovém studiu a také jsem si opakoval texty. A když už mi ta izolace lezla ušima, ve volných chvílích jsem obložil koupelnu. Ale ZLATÉ DIVADLO!!!

JOSEF A ELIŠKA LÁSKOVI: Karanténa nás zastihla těsně před premiérou a začátkem zkoušení, na které jsme se těšili. Měli jsme ale tím pádem čas na rozvíjení jiných dovedností. Eliška začala šít (nejen roušky) a já jsem se mohl vrhnout na překládání seriálu pro dabing. Zároveň jsme se pokusili vycvičit naši kočku, ale skončilo to tak, že si vycvičila ona nás. Do divadla se moc těšíme, jelikož kontakt s diváky, který nám byl odepřen, nic nenahradí.

PETR BOROVEC: Karanténu jsem převážně trávil doma na jižní Moravě, kde jsem byl po ruce svým blízkým, probíhala domácí příprava a samozřejmě jsem trávil i nějaký čas na kole.

ALEXANDR POSTLER: Vlastně jsem hodně přemýšlel. I o tom, co dobrého nám může přinést tato koronavirová situace, kdy má člověk najednou spoustu možností a času na přemýšlení o hodnotách a takřkajíc na malé sebeubráně se.

DAGMAR NOVOTNÁ: Nevěřila bych, že se něčeho takového dožiju, ale stalo se. Samozřejmě, že mi chybí ten divadelní šrumelec, zvlášť když už to trvá tak dlouho a pro mě osobně vlastně až do prázdnin, protože už ani nezkouším. Má to však i jedno pozitivum. Zastavila jsem se a spoustu věcí mám čas vnímat a i přemýšlet. Není všechno v životě samozřejmost, a to je dobré si uvědomit. A asi to tak není jenom u mě. Takže na závěr, buďme zdraví a berme život někdy i trochu vážněji, vnímejme nejen svou práci, ale i sami sebe navzájem, svoji rodinu a buďme k sobě slušní a ohleduplní!!!

PETRA JANEČKOVÁ: Situace je to opravdu zvláštní a zažíváme ji poprvé v životě. Doufám, že se brzy stane jen vzpomínkou. Divadlo a diváci nám chybí čím dál víc. Dnes jsem viděla záznam vystoupení jednoho klauna, bylo to kumštýřsky krásné, čistě provedené číslo a ohlasy diváků mě až rozesmutnily. Takže už abychom se mohli opět sejt!!! Čas se snažíme trávit aktivně: učíme se s dcerou, opakujeme si texty, učíme se nové, snažíme se sportovat, chodit na procházky a nezbláznit se z toho všeho. Natočili jsme za postavy z našich her aktuální a snad zábavné video a točíme audio pohádky pro děti.

LADISLAV ŠPINER: Asi jako všichni jsem byl postupně více a více zaskočený touto výjimečnou situací, na kterou nikdo neznal lék ani postup, jak se chovat. Petra začala doma okamžitě šít roušky a pochopitelně jsme nezapomněli pečovat o své tělo, a to formou každodenního cvičení. Byli jsme on-line ve spojení s choreografkou Petrou Parvoničovou (Cabaret, Tančírna), která dělala přes internet hodiny domácího „mučení“ našich těl. Byla to dřina, ale museli jsme, aby nás diváci po této karanténě ještě poznali... A poté jsme podnikali i výlety, kam jinam než na Kuňku, abychom se připravili na nadcházející hraní!

VERONIKA MALÁ: Ve stavu nouze se zákazem divadel jsem celé dva měsíce měla roli jenom jednu. Roli klempíře! Vrhla jsem se na své auto, ze kterého chci mít obytný vůz. Nicméně po hodinách strávených broušením nosníků flexou se těším na jeviště jako malá! :-)) A taky si myslím, že má drahá polovička ocení, když už nebude obětí opakování mých textů a rolí...

LUDMILA MECERODOVÁ: Když jsem se vzpamatovala z šoku, že neodehrajeme premiéru Sherlocka a že karanténa hned tak neskončí, nejdřív jsem oprášila šicí stroj a našila roušky pro veškeré příbuzenstvo v Čechách i na Moravě. Pak jsem oprášila nahromaděné nepřečtené knížky. Tož a taky jsem sáhla po divadelních textech a opakovala si svoje role. Do divadla jsem tu a tam moc ráda chodila číst a nahrávat knížky pro děti. A teď hurá! Už zkoušíme! A brzy snad oprášíme i všechny naše inscenace.

JOSEF PEJCHAL: V těchto zlomových časech se řeší mnoho životně důležitých a existenčních otázek, nejen ze světa kultury. Navzdory a možná i díky tomu jsem hledal inspiraci, humor i poučení u knihy. Pokud nebudu počítat křížovky, které mám také rád, začel jsem se do několika knih a na další se budu ještě těšit. Četl jsem například knihu Gottland od Mariusze Szczygiela, která mi umožnila laskavě kritický pohled na nás, na Čechy a naši nedávno dávnou moderní minulost. Také jsem se začel do knihy rozhovorů oblíbeného kněze Zbigniewa Czendlika Postel, hospoda, kostel. A v hledáčku mám knihu Labyrint pohybu od Pavla Koláře. Vlastně vždy něco ke čtení k minulosti, současnosti i budoucnosti. A ještě závěrem „jednu na dobrou noc“. Dětem doma právě čteme evergreen Děti z Bullerbynu od Astrid Lindgrenové. Snad brzy na viděnou!

MARTINA SIKOROVÁ: Jedním z témat, kterým jsem se věnovala a pořád věnuju, je čtení. Asi ale jiné čtení, než si představíte. Pracuju na zlepšení mého čtení nahlas. Pro herečku je to logicky dost důležité a mně to ZATÍM nejde tak, jak si přeju. Takže jsem se v době karantény snažila číst nahlas každý den. A snad se mi to zúročí třeba v pohádkách, které teď v divadle načítáme pro děti do mateřských školek, nebo taky na dabingu, na který docházím cca jednou týdně. Kromě těchto dvou činností ale momentálně nepracuju a nabírám chuť a sílu do dalšího tvoření.

Přijmeme inspektorku hlediště a uvaděče/čky

Hledáme mladší důchodkyně na pozici **INSPEKTORKY HLEDIŠTĚ** a **ZÁSTUPKYNĚ INSPEKTORKY HLEDIŠTĚ**, které budou řídit provoz uvaděček a šatnářek ve foyer. Rovněž hledáme i studenty/ky právě jako **UVADĚČE/ČKY**.

V případě zájmu kontaktujte obchodní náměstkyni VČD Lenku Moravcovou – moravcova@vcd.cz, 702 243 839 nebo stávající inspektorku hlediště Libuši Kubelkovou – 601 560 663. Těšíme se na vás!

TÝM UVADĚČEK A ŠATNÁŘEK VČD, FOTO J. SEJKORA

ČETBA za časů korony

Asi týden poté, co jsme v březnu kvůli pandemii přestali hrát, napadlo pana ředitele Petra Dohnala, že by herci mohli číst dětem. Tedy ne osobně, ale z nahrávek, které natočí v divadle ve studiu a k posluchačům je pak dostaneme naprosto hygienickou elektronickou cestou. Zavřené byly i knihovny, takže jsme museli vybírat z knížek, které jsme měli doma nebo které nám sami autoři na požádání poslali. Tato situace nám pomohla nasměrovat výběr a domníváme se, že správně. Zaměřili jsme se na českou literaturu pro děti a mládež. Je nám nejbližší, má mimořádně silnou tradici v minulosti a našťáší i žijící pokračovatele dnes. A protože o herecké četby projevil zájem i školy střední, rozšířil se náš výběr i na literaturu pro dospělé. Autoři nám svá díla poskytli bez nároku na úhradu. S hlubokou poklonou jim děkujeme.

Četby najdete na našem webu www.vcd.cz v rubrice Repertoár, podrubrika ČETBA ZA ČASŮ KORONY. Mimo jiné si v ní můžete poslechnout dětskou interaktivní knížku Mrkev ho vcucla pod zem Petra Stančíka, autora oblíbené knihy Mlýn na mumie, za niž získal cenu Magnesia litera 2015, kterého můžete blíže poznat na dalších stránkách zpravodaje... JaP

D. NOVOTNÁ V DIVADELNÍM NAHRÁVACÍM STUDIU.

L. MECERODOVÁ PŘI NAČÍTÁNÍ POKÁDEK PRO DĚTI.

ZVUKAŘ M. BERÁNEK A DRAMATURGYNĚ J. UHEROVÁ S J. PITHARTOVOU PŘI PRÁCI.

ZA MIKROFON USEDL TAKÉ J. LÁSKA.

FOTO J. SEJKORA

ČTEME DĚTEM: MRKEV HO VCUCLA POD ZEM

P. STANČÍK, FOTO D. KONEČNÝ

Když jsme se rozhodli v čase zavřených divadel natáčet četby pro děti a mládež, jedním z prvních spisovatelů, které jsme požádali o svolení, byl PETR STANČÍK (narozen roku 1968 v Rychnově nad Kněžnou), autor románů Pěrák, Mlýn na mumie (Magnesia litera 2015), Andělí vejce nebo Nulorožec, a také řady knih pro děti a mládež, třeba oblíbené série s jezevcem Chrujdou. My jsme si vybrali knížku Mrkev ho vcucla pod zem, která baví nejen děti, ale i dospělé. Petr Stančík souhlasil, srdečně mu děkujeme a já ho prosím o rozhovor.

Smím prosit?

Rád si s vámi zastančím...

Dlouho jste působil pod pseudonymem Odillo Stadický ze Strdic. Kde se to jméno vzalo a jaký člověk se do něj oblékal?
Svoje alter ego jsem zkonstruoval už v patnácti letech, někdy na podzim roku 1983. Chodil jsem tenkrát na gymnázium v Hradci Králové, hltal jsem dekadentní básně, hlavně Jiřího Karáska ze Lvovic a zahrával si s magií. Morózní aristokrat Odillo byl především moje osobní karanténa před vsudyprítomnou debilítou

bolševického režimu a taky mrtvolnou nudou období normalizace. Teprve později jsem zjistil, že Stradický je i dobrý nástroj na psaní poezie, později i prózy, něco jako starožitné plnicí pero s mramorovanou násadkou a zlatým hrotem, a tak jsem ho začal používat jako literární pseudonym.

Proč jste pseudonym roku 2006 odložil a co se v souvislosti s tím změnilo?

Odillo se zabíral praktickou astrologií dle Jana Kefera, sestavil si horoskop a z něj vyčetl, že země násilnou smrtí železem dne

26. prosince 2006. Předpovídat cizím lidem dobu smrti je neetické, sobě samotnému se to však dělat může. Tenkrát v patnácti se mi rok 2006 zdál komicky daleko, takže jsem tu zprávu přijal nadšeně. Přestal jsem ctít narozeniny a místo nich slavil smrtiny, čili výročí dne, kdy jednou zemřu. Dokonce jsem uváděl datum smrti v textu o autorovi na obálkách svých knížek: Odillo Stradický ze Strdic (1968–2006). Trochu mě štvalo, že si toho nikdo nevšímá. Nu, a pak sebou čas cuknul jak zrychlený film a zastavil se až v roce 2006. Byla to úplně jiná doba, Stradický se do ní moc nehodil a už byl velice starý a unavený. Nechal jsem jej tedy v klidu naplnit svůj předpovězený osud a od té doby žiji i píši pod svým občanským jménem. Jen ve mně občas zahlodá pochybnost: co když z těch dvou byl Stradický ten skutečný a Stančík onen fiktivní?

Spisovatelem na volné noze jste teprve pár let. Asi dvacet let jste vedle psaní pracoval jako tvůrce reklamy. Co vám tenhle obor dal a vzal?

Kromě toho, že devadesátky v reklamám znamenaly jeden dlouhý mejdan, z něhož přinesly kruté vystrážlivění až nulté roky, jsem se v reklamě naučil samé dobré věci: psát srozumitelně, chápat lidskou psychologii a používat empatii. Taky jsem rád, že jsem se svými kolegy udělal několik dobrých reklam, jaké už nejspíš nikdo nikdy neudělá. Protože dnes místo lidí, kteří to umí, vytvářejí reklamy sami klienti a natáčejí si je doma na mobil.

Román Mlín na mumie vám přinesl ohromný čtenářský vřehlas, cenu Magnesia litera a překlady do cizích jazyků. Změnil nějak váš život?

Od té doby mě občas čtenáři poznají na veřejnosti, třeba v knihkupectví, v parku nebo v hospodě. To se mi předtím nestávalo. Na jednu stranu z toho mám radost, na druhou stranu se cítím trochu nesvůj: co kdyby mě poznali ve chvíli, kdy bych byl právě změněn k nepoznání? Takové otázky mi nedají spát...

Knížka Mrkev ho vcucla pod zem je, nemýlím-li se, vaše první knížka pro děti. Vyšla roku 2013 a od té doby píšete pro děti soustavně. Jak se to stalo?

Mrkev jsem původně napsal pro své dvě dcery. Dnes už to jsou mladé dámy, ale tenkrát to ještě byly děti. Nechtěly číst, potvůrky, pořád by jenom pařily počítačové hry. Snažil jsem se je přesvědčit, že knihy jsou mnohem lepší, protože s nimi čtenář prožije úžasná dobrodružství ve vlastní fantazii. Holky však namítaly, že v počítačové hře mohou dělat, co chtějí, kdežto v knize je příběh předem daný. Napsal jsem tedy pro ně knihu, kde je na konci každé kapitoly hádanka provázaná s dějem. Za vylouštění každé hádanky čtenář dostává hvězdičky, tím víc, čím je hádanka těžší. Nasbírané hvězdičky pak může vyměnit za jeden ze tří různých konců: zdatní luštitel obdrží ten nejdelší a nejkrásnější konec, luštitel průměrný dostanou konec prostřední a ten, kdo vylouštil málo nebo nic, se musí spokojit s nejkratším a taky nejobyčejnějším koncem. Jak už to tak chodí, doma není nikdo prorokem, takže mé dcery si Mrkev nikdy nepřečetly. Cizím se ale líbila, takže jsem začal vymýšlet další dětské knížky a dnes už píši pro děti víc titulů než pro dospělé.

Jak se narodil Jezevec Chrujda?

Postavu jezevce vymyslela paní Ivana Pecháčková, majitelka nakladatelství Meander. Postupovala vylučovací metodou: hledala zvířátka, které dosud nebylo hrdinou žádné knihy pro děti. Přitom zjistila, že většina normálních živočichů už je obsazená, a ti zbylí jsou většinou slizci, jedovatí nebo cizopasní. K podobnému závěru kdysi došel i Zdeněk Miller a ze zoufalství vytvořil dnes světově známého krtečka, ovšem za cenu zásadní idealizace. Kdo někdy viděl živého (nebo přejetého) krta, bude se mnou jistě souhlasit, že hnusnějšího tvora těžko pohledat. Ty odporné pracky nebo výrůstky na čumáku! Ivanka se ovšem nevzdala a nakonec narazila na jezevce, tvora sice poněkud samotářského, zato však čistotného a opatřeného apartním kožíškem. Pak zadala několika autorům ze stáje Meanderu, aby napsali

o jezevci pohádku. A pohádky dala přečíst dětem. Děti pravily, že nejvíce se jim líbí ta moje, a tak jsem dostal jezevce na starosti já. Shrnuto: Ivana vymyslela jezevce, já ho pojmenoval Chrujda a vymyslel jeho příběh, definitivní podobu mu dala moje milovaná výtvarnice Lucie Dvořáková.

Co jste rád četl jako dítě a co čtete dnes?

Jako dítě jsem knihy doslova hltal, ve věku kolem deseti let jsem se dostal na rychlost jedné přečtené knihy za den. Zbožňoval jsem dobrodružné romány Julesse Vernea. Zato jsem bytostně nesháel Karla Maye, protivního mentora pangermánských ctností. O něco později jsem přešel na Ludvíka Součka, který mimochodem napsal též jednu jedinou knihu pro dospělé s názvem Zájem galaxie, dnes téměř zapomenutý útlý svazek brilantních sci-fi povídek z roku 1973. Vřele doporučuji! Vynikající byl též vizionář Jan Matzál–Troška, hlavně jeho protektorátní trilogie Zápas s nebem, v níž tři čeští kamarádi poletují po sluneční soustavě v kosmické lodi, poháněné velmi environmentálně elektrinou. Asi ve třinácti jsem plynule přešel na Franze Kafku, jehož dodnes považuji za znamenitého autora pro mládež. Kafku vystřídal již zmíněné období dekadentních básníků. A v dospělosti formovala můj literární svět zejména trojice knih: Comte de Lautréamont – Zpěvy Maldororovy, Jorge Luis Borges – Ficke, Frank Herbert – Duna. Dnes už bohužel čtu jenom v tramvajích, protože jinak nemám pro samé psaní na čtení čas.

Dočetla jsem se, že jste zakladatelem a veleknězem církve Ardor. Tohle pro mne úplně neznámé slovo máte i v mailové adrese. Poučíte mě?

Slovo ardor znamená latinsky žár či zápal, a to ve smyslu fyzickém i spirituálním. Osobně se považuji za křesťana, římského katolika, ale vůbec se mi nelíbí, jakým směrem církev sešla z cesty po prvním a zejména druhém vatikánském koncilu.

Navíc věřím tomu, že víra v Boha potřebuje naplnit gnosticizmem a kvantovou mechanikou. Ne ufrukáností a kýčovitým humanismem, jimiž ji nafukuje současné vedení. Jak známo, každá změna čehokoliv vede jen k horšímu. Proto jsem si založil svou vlastní církev a dal jí ono krásné jméno Ardor. Ardor má toho času několik vyznavačů, ve vzácných chvílkách volna sepišují Bibli Ardoru, ale zoufale nám chybí mučedníci, kteří jsou základním předpokladem úspěšného šíření každé církve.

Na stránkách Martina Reinera jste označen jako zastánce obnovy feudalismu. Proč?

Na základě studia historie i životních zkušeností si myslím, a události posledních dnů mne v tom jen utvrzují, že většina lidí dává přednost pořádku a bezpečí před svobodou a odpovědností za své činy. Na tom není nic

zlého. Špatné je, že od začátku novověku se evropská civilizace vydala směrem k dnešnímu systému takzvané zastupitelské demokracie, v němž lidé svoji svobodu prodávají politickým stranám výměnou za hmotné požitky. Konzumní společnost drancuje nejen přírodní, ale hlavně duchovní zdroje naší planety. Ve středověku žili obyčejní lidé v bídě, ale pokud jim právě nájezdníci nerubali hlavy, byli celkem šťastní. Uměli se radovat z maličkostí, věřili, že svět má řád a smrtí to nekončí. Dnes žijí obyčejní lidé v nadbytku. Čím více všeho mají, tím více všeho chtějí mít. Bojí se smrti, protože na onen svět se nedá jet autem. Je-li toto pokrok, budu raději konzervativcem.

Moc děkuji za rozhovor a ještě víc za knížku.

Děkuji za inspirativní otázky a pěkně zdravím všechny čtenáře i posluchače.

JaP

SOUTĚŽ na závěr 110. divadelní sezóny

Končí jubilejní sezóna Východočeského divadla, která byla výjimečná nejen 110. výročím otevření Městského divadla v Pardubicích, ale bohužel i zásadním dopadem celosvětové koronavirové krize na její průběh. Na covid-19 ale už nemysleme a před prázdninami si ještě **zasoutěžíme o 10 vstupenek** na představení z našeho repertoáru, která uvedeme v příští divadelní sezóně. V soutěžních otázkách se tentokrát zaměříme na bohatou historii divadla, kterou představoval seriál vycházející zde ve zpravodaji. Soutěž bude probíhat tradičně na webových stránkách divadla www.vcd.cz od 1. do 24. června. Stačí, když správně odpovíte na níže uvedené otázky a budete vylosováni. Pět výherců bude následně osloveno s nabídkou dvou volných vstupenek na představení dle vlastního výběru. Hodně štěstí!

1. Kdy v Městském divadle propukl devastující požár?

11. prosince 1931
30. března 1931
16. května 1931

2. Kdo stál v letech 1927–1940 v čele divadla?

- Vladimír Wuršer
- Karel Jičínský
- Karel Rudolf Krpata

3. Kdy byl po druhé světové válce znovu zahájen provoz divadla?

18. května 1945
30. května 1945
1. června 1945

RaS

MĚSTSKÉ DIVADLO NA POČÁTKU MINULÉHO STOLETÍ

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
466 616 411 WWW.VCD.CZ
FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONDĚLÍ – ČTVRTEK 10:00 – 18:00
PÁTEK ..... 10:00 – 15:30
466 616 432 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRONOVÁ 725 986 767
✉ HRONOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK ..... 15:00 – 17:00
466 616 423 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB 776 510 333
OTEVŘENO DLE PROVOZU DIVADLA
PO – NE ... 16:00 – DLE PROGRAMU

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
ULICE KARLA IV., PARDUBICE
2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNÝ
OPATOVICE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERIA

PARTNEŘI VČD

 ComArt

 BARTH

 HAK

 P
CENTRUM

 VCES
VÝSTAVNÍ CENTRUM ČESKÉ REPUBLIKY

 Kavoviny

 era

 **DOSTIHOVÝ
SPOLEK**

 Vesna
... dělá domov

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

 deník

 Pardubice
Český rozhlas

 TV

 Radio

 BEAT
COUNTRY

 Country

 88.0
FM

 BUS TV
ZABRÁNĚNÍ DĚSTOVÁNÍ

 ITV.CZ

 **PARDUBICE
ZIVE**

 Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

DIVADELNÍ ZPRAVOĐAJ ČERVEN 2020 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: D. NOVOTNÁ, ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE, FOTO J. VOSTÁREK